

saadan. Det blev foreslaaet i Rigsdags-samlingen 1886—87 og altsaa vedtaget i 1888. Som Begrundelse for denne Regel, som vi nu ere fuldstændig indlevede i og fortrolige med som ganske naturlig, anføres, at Barnemoderen, naar hun har gjort, hvad der kan gøres, for at faa Bidraget af Faderen, saa dog kan være sikker paa at faa Bidraget af Fattigvæsenet uden at komme ind under Fattigvæsenet. Det er altsaa en Fordel for Moderen, at dette Bidrag ikke bliver betragtet som Fattighjælp til hende. Det er dog kun den ene Side af Sagen. Men som et Gode derved nævnes ogsaa, at Følgen af, at Faderen ikke kan eller ikke vil fyldestgøre sin Underholdspligt, kommer til at falde, hvor den bør, nemlig paa Faderens Forsørgelseskommune. Denne Regel, som indførtes i 1888, giver altsaa en forandret Regel med Hensyn til, hvilken Kommune der kommer til at betale det Bidrag. Før 1888 blev, naar Faderens Bidrag til Barnet ikke kom til Stede, det paagældende Beløb betalt som Fattighjælp til Moderen af Moderens Forsørgelseskommune. Efter Loven af 1888 blev det regnet som Fattighjælp til Faderen og blev udredet som saadan af Faderens Forsørgelseskommune, og som Motiv til Regeringsforslaget anførtes, at der derved blandt andet vilde opnaas et virksomt Tvangsmiddel til at faa Barnefaderen til at betale Underholdsbidraget, idet han vidste, at det ellers kunde blive krævet tilbage af ham af det offentlige som nydt Fattighjælp. Nu har Landstinget ment, at det kun var til Fordel for Barnemoderen og har i visse Tilfælde ment at ville berøve Moderen denne Fordel. Men det synes mig yderst uheldigt, at man vil forrykke det Forhold, der her er mellem Kommunerne, og at man vil give Faderen den Lettelse og Bekvemmelighed, det er for ham, at det ikke skal regnes som Fattighjælp til ham. Jeg anser det derfor for en særdeles uheldig Bestemmelse, og det er tillige en Afgivelse fra den bestaaende Ret, en Afgivelse i Retning af i Virkeligheden at stille Barnet ringere. Thi man maa huske paa, at naar man indførte denne Regel for derved at sikre, at Faderens Underholdsbidrag blev udbetalt til Moderen, saa gjorde man det ikke for Moderens Skyld, men for Barnets Skyld. Men selv om Forholdet mellem Faderen og Moderen er af underordnet Betydning, og selv om man lod det passere, som af Landstinget er vedtaget, saa vilde der fra Kommunernes Side hæve sig Røster mod at forandre Forholdet for

Moderens Forsørgelseskommunes Vedkommende, saaledes at det Bidrag, der nu paahviler Faderens Forsørgelseskommune, blev lagt over paa Moderens. Imidlertid skal jeg indrømme, at det er muligt, at det ikke har ligget indenfor Ændringsforslagsstillernes Hensigt at fremkalde denne Forandring, og det er tvivlsomt, hvor vidtrækkende Forandringen er. Ligeledes kan der være Spørgsmaal om, hvorvidt Forandringen vil have til Følge, at Moderen ikke vil kunne anvende den Fremgangsmaade, der nu er anvist hende til at faa Bidraget udbetalt gennem Politikassen. Men her er et Ændringsforslag, som vi maa tage Afstand fra, og overfor hvilket vi maa tage et bestemt Forbehold.

I øvrigt er det større principielle Spørgsmaal, hvor Landstinget har skilt sig fra Folketinget, jo Spørgsmaalet om Barnets Arveret efter Faderen. De Bestemmelser, der vare indrykkede i Forslaget derom, har Landstinget ganske strøget. Dette maa meget beklages. Særlig vil jeg meget beklage, at man ogsaa i de Tilfælde, hvor Faderen slet ingen Børn efterlader sig af Ægteskab, vil fornægte det udenfor Ægteskab fødte Barn enhver Ret til at arve. Dette er imidlertid et saadant Forhold, at man vel kan forstaa, at der derom kan være meget delte Meninger i principiel Henseende, og det maa jo erkendes, at Lovgivningen paa dette som paa andre Punkter, hvor den berører moralske Forhold, i høj Grad maa tage Hensyn til den i Samfundet herskende Opfattelse. Jeg vil derfor kunne forstaa, at man fra det høje Landstings Side ikke har kunnet gaa med til et saa mægtigt Fremskridt.

Der er dernæst en Regel vedrørende den kongelige Fødselsstiftelse om Hemmeligholdelse af Navnet paa Mødre, der føde paa Fødselsstiftelsen. Der havde Folketinget vedtaget, at de særlige Regler om Hemmeligholdelse af Navnet paa Mødre, der føde paa den kongelige Fødselsstiftelse, ophæves. Dette var en Forandring og Skærpelse af Regeringsforslaget. Dette har Landstinget imidlertid forandret og har givet den Regel, at de særlige Regler om Hemmeligholdelse af Navnet paa Mødre, der føde paa den kongelige Fødselsstiftelse, skulle ikke være til Hinder for, at Barnet eller dets Værge kan forlange at faa Bevis meddelt fra Stiftelsen om, hvem Moderen er. Med andre Ord, man opretholder Hemmeligholdelsen, men man giver Barnet eller dets Værge Ret til at faa at vide, hvem Moderen er. For mig personlig stiller det sig saaledes, at det, der er opretholdt